

Usikkerhed, som vil være bekendt endnu, og hvis Følger vi endnu lider under. Det ærede Medlem Hr. Rode omtalte Situationen ved Fredsslutningen, hvor vor Handelsstand paa en noget uforsigtig Maade havde disponeret stærkt med Transithandel for Øje. Der laa meget store Værdier ude i Frihavnen. Men takket være den radikale Regering var denne Frihavn ingen Frihavn. Eksportforbud standsede Videreforsendelsen af uhyre Værdier, som Landet gik Glip af. Uhyre Værdier laa hen og slødeses bort og raadnede bort. Det var ikke Handelsstanden, der gjorde det største Fejlgreb den Gang. Alt i alt har man da Ret til at sige, at en mere snæversynet økonomisk Politik er neppe set; navnlig ikke paa Baggrund af, hvad disse Aar bød af Muligheder, som kunde og burde have været udnyttede. Det gik da paa det økonomiske Omraade som paa det nationale. I Nationens store Stund var Maalene og Mændene smaa.

Naar man paa Baggrund af dette ser hen til de Ord, der har lydt fra den radikale Ordfører og fra Oppositionen, leder man forøges efter Ord for at karakterisere en saadan Optræden, hvor man haaner hele den Tilstand, man selv har været med til at skabe, den, der nærmer sig til national Skandale, den, der er betegnet ved en tom Statskasse; ved et Land, der trues af Rattigdom, men som for kun et Par Aar siden stod i højeste Rigdom. Det er i hvert Fald ikke en ansvarsfuld Politik, der her faar sit Udtryk. Nu staar vi imidlertid midt i Misæren, vi faar præsenteret den pressede Citron, skønt det netop var nu, vi skulde bruge baade Saften og Kraften. Vi staar i en Situation, der paa een Gang indeholder de uundgaaelige Eftervirkninger af Krigstidens Blokade udefra og af den økonomiske Politik eller rettere Mangel paa økonomisk Politik indefra. Ansigt til Ansigt med denne Situation vil jeg imidlertid gerne betone, at jeg meget godt forstaar, at Regeringen det længst maulige har tøvet med at iværksætte de Indgreb, der nu kræves, ud fra Erkendelsen af, at Valutakurserne jo netop er det økonomiske Livs naturlige Middel til Forholdenes Selvregulering som den Bremse, de indeholder for Importens, det vil sige Forbrugets Vedkommende, og den Præmie, de indeholder for Eksporten, det vil sige Produktionen. Vi er imidlertid kommet saa langt ud i at leve over Evne og er for svage Patienter til at taale Medicinen, saa jeg erkender, at Tiden er inde, da der maa og kan blive Tale om visse operative Indgreb. Jeg vil dog gerne, ikke mindst overfor

Oppositionens stærke Iver efter at se disse Foranstaltninger gennemført, betone, at vi aldrig maa glemme, at vi, som kun kan leve ved andres Frihed, og som nu trykkes ned hovedsagelig ved andre Landes Statsrestriktioner, at vi principielt maa hævde og praktisere denne økonomiske Frihed, hvis vi vil kræve den af andre. Baade vort Flæsk og vort Smør er statsregulerede i England og ogsaa andetsteds, og vore Kul fra England er statsfordyrede, som jeg straks skal komme tilbage til. Vor Industris Eksport er i vidt Omfang ramt af norske og finske Importforbud og er truet af Sverige, for ikke at glemme Tysklands snedigt tilrettelagte System af Indførsels- og Udførselsbevillinger. Det er da ogsaa interessant at se Finanskonferencen i Bryssel hovedsagelig rette sine Ønsker imod alle Statsindgrebs Bortfald i den internationale Samhandel, netop ud fra Erkendelsen af, at her ligger den egentlige Aarsag til hele den Skævhed i økonomisk Henseende, der er kommet op efter Krigen, og som nu bringer Samfundsvognen til at hælde. Jeg nævnte Kullene. Det ærede Medlem Hr. Rode nævnte dem ogsaa. Han nævnte dem som fordyrende Faktor, men han glemte — ligesom sidste Gang, jeg fra dette Sted havde den Ære at fremdrage denne Sag — at gaa til den egentlige Aarsag til Problemet. Han glemte at fortælle, at Hovedaarsagen til Fordyrelsen var ikke Valutaen og Fragten, nej, det var den engelske Statssocialisme, det engelske Ove Rode-System, dette System, der lader den engelske Stat overtage sine Kul for 30—40 sh pr. Ton og videresælge dem til 150 sh, saaledes at de med Fragt og Transport kommer op paa de Summer af over 200 Kr. pr. Ton, som vi nu betaler. I Sandhedens Interesse maa jeg dog indskyde, at den engelske Stat af denne uhyre og glubske Profit kun faar 9/10. Alligevel tør jeg nok sige, at hvis det var de private engelske Mineejere eller Kul eksportører, eller hvis det var en indenlandsk dansk Producent, der tog saadanne Avancer, saa vilde man høre et Ramaskrig netop fra den Side, der nu gaar let hen over disse Forhold. Nu er det den stedlige Ove Rode, der baade stryger Kulprofiten i Lommen, og som dikterer os Prisen paa vort Smør og Flæsk. Og saa er alt saare godt, kun Valutaen maa holde for.

Et ganske betegnende Eksempel vil jeg fremdrage til Belysning af denne statslige autoriserede Vareaaager. Det indeholdes i et Telegram, der fortæller om et Tilbud fra svensk Side for Flæskeafsætning til England, et Tilbud, der fra svenske Slagterier